

42 ΒΙΒΛΙΟ

365 πηγουίνια Ζοέ-Λυκ Φρομεντάλ
 Εικόνες Ζοέ Ζολιβέ, Μετάφραση Γεωργία Τσάκωνα, Εκδόσεις Ηλιόβατο, 46 σελίδες, €14
 Για έναν ολόκληρο χρόνο ένας άγκωστος αποσταλέας στέλνει καθημερινά σε μια οικογένεια... έναν πηγουίνο! Ο πατέρας επιμένει να τους κρατήσουν στον κήπο. Η καθημερινή ζωή της οικογένειας όμως αναστατώνεται και στο τέλος γίνεται βασανιστική και αδιέξοδη...
 Ένα πανέξυπνο παραμύθι που αφιρνίζει μικρούς και μεγάλους!

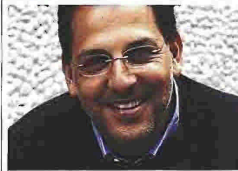
2 ΑΡΗΣ ΔΗΜΟΚΙΔΗΣ

● **Για τη... συγγραφική μου «καριέρα»** υπεύθυνη είναι η Ανθούλα. Τη γνώρισα πριν από τέσσερα χρόνια στις καλοκαιρινές διακοπές μου. Ήταν δεν ήταν έξι χρόνων τότε, μου μιλούσε συνέχεια για τα όνειρά της και σύντομα γίναμε φίλοι. Λίγες μέρες μετά ξεκίνησα να γράφω!
 ● **Οι αγαπημένοι μου ήρωες** είναι δύο αδέρφια με μαγικές δυνάμεις, η Στέλλα και ο Στέφανος (οι Στε), που εμφανίζονται σε τρία από τα βιβλία μου. Τους αγαπάω αλλά και τους ζηλεύω για δύο λόγους: έχουν μαγικές δυνάμεις στα όνειρά τους, όμως ταυτόχρονα ξέρουν πως η μεγαλύτερη μαγεία βρίσκεται στην καθημερινή ζωή.
 ● **Κάθε βιβλίο προσφέρει κάτι διαφορετικό!** Για παράδειγμα, όταν ήμουν μικρός, μου άρεσε ο μικρός Νικόλας γιατί είχε πλάκα, ο «Μικρός πρίγκιπας» γιατί ήταν ρομαντικός, τα βιβλία της Ζωρζ Σαρή γιατί ήταν αληθινά και συγκινητικά.

● **Ενα βιβλίο μπορεί να σου αλλάξει τη ζωή...** Πριν από λίγο καιρό ένα αγόρι μου έγραψε στο blog μου (www.oi-ste.blogspot.com) πως χάρη στα βιβλία μου είχε «ικησεί» κάποιους εφιάλτες του και, ακολουθώντας την τακτική των ηρώων μου, έβλεπε πλέον πολychρωμα και όμορφα όνειρα. Μάλιστα, κάθε πρωί τα σημείωνε ώστε κάποτε να γράψει κι αυτός ένα βιβλίο! Αυτό είναι το πιο όμορφο κομμάτι μντο που έχω λάβει ως συγγραφέας...
 ● **Το μεγαλύτερο προνόμιο των παιδιών** είναι ότι δεν λογοκρίνουν τη φαντασία τους. Την αφήνουν ελεύθερη και την αξιοποιούν σε κάθε λεπτό της ζωής τους. Γι' αυτό ακριβώς έγινα συγγραφέας παιδικών βιβλίων- για να μη χρειάζεται πια να λογοκρίνω τη φαντασία μου!
 Το τελευταίο βιβλίο του Άρη Δημόκη «Το χρυσό βουνό» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μεταίχμο

3 ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

● **Τη «θητεία» μου στο παιδικό βιβλίο** την οφείλω στο... Πολεμικό Ναυτικό. Όταν το 1991 βρέθηκα να υπηρετώ τη «μαμά πατριδα», ήμουν αναγκασμένος να περνώ απείλετες ώρες μπροστά στον υπολογιστή. Τότε ήταν που αποφάσισα να γράψω αυτές τις ιστορίες που έλεγα για χρόνια. Έτσι, το 1995 εκδόθηκε «Η περιπέτεια της Ζαρμμένεως κάλτσας» και άρχισε η περιπέτεια μου στον κόσμο της παιδικής λογοτεχνίας.
 ● **Ο καλύτερός μου φίλος είναι ο Τριγωνοψαρούλης!** Κάναμε παρέα σε έξι βιβλία, ταξιδέψαμε μαζί σε όλη την Ελλάδα και στην Ευρώπη, είναι ο πιο διάσημος σύγχρονος Έλληνας λογοτεχνικός ήρωας και σκέφτομαι με τον τρόπο που σκέφτε-

ται! Σας παρακαλώ, όμως, μην το πείτε του Βιβλιόπνικτα!
 ● **Κάποιοι συνήθειες, κάποια «χούγια»** της παιδικής σου ηλικίας σε συνοδεύουν για μια ζωή. Ακόμα θυμιάμαι τον εαυτό μου να κάνει ποδήλατο στον απέραντο κήπο μας (έτσι τον έβλεπα τότε) στην Αγία Παρασκευή και να φτάνει ιστορίες! Ίσως γι' αυτό ακόμη και σήμερα, όταν αναζητώ την έμπνευση... κώνω ποδήλατο.
 ● **Η παιδικότητα δεν έχει σχέση με την ηλικία!** Υπάρχουν νέοι γέροι και μεγάλοι παιδιά! Το συμπέρασμα που έχω βγάλει λοιπόν είναι πως το παιχνίδι, η φαντασία, η δημιουργικότητα είναι μεν σύμβολα της παιδικότητας, αλλά δεν έχουν ηλικιακά όρια.
 ● **Η βιβλιοφιλία είναι κληρονομική.** Και εξηγώμαι: Ο γονιός δεν έχει παρά να αγαπήσει εκείνον πρώτος τα βιβλία και σίγουρα το παιδί του θα επηρεαστεί από αυτό. Αλλιώς, πώς μπορείς να πείσεις κάποιον να αγαπήσει κάτι που δεν αγαπάς.
 Το τελευταίο βιβλίο του Βαγγέλη Ηλιόπουλου «Ίσως πιάσε το Πάσχα» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκι

4 ΒΟΥΛΑ ΜΑΣΤΟΡΗ

● **Καμιά φορά, η «καριέρα» σε περιμένει** εκεί που δεν το περιμένεις. Στην περίπτωση μου, ο γιος μου ο Αλέξιος ήταν αυτός που με «ανάγκασε», όταν ήταν περίπου τεσσάρων χρονών, να γράψω. Κάθε ιστορία που σκάρωνα και του έλεγα επέμενε να την ακούει για κάποιες μέρες απαρτάλλαχτη. Έτσι αναγκάστηκα να τη σημειώνω, για να μην την ξεχνάω και θυμώμαι.
 ● **Οι αναμνήσεις και τα βιώματα** που κουβαλάς από πιο «εαίσθητες» ηλικίες, εκτός από τη ζωή σου, διαμορφώνουν και το έργο σου... Μόλις μπήκα στην εφηβεία, μου χάρισα το «Ημερολόγιο της Άννας Φρανκ». Με σημάδεψε με την ειλικρίνεια, την αμεσότητα και την αφροιστική

απλότητά του. Το όνομα αυτής της εβραϊσπούλας έχει η ηρωίδα του πρώτου μου μυθιστορηματος «Τ' αυγουστίτικο φεγγάρι», το οποίο εξελίχθηκε σε τετραλογία (σ.σ.: «Στο γυμνάσιο», «1-1-4», «Κάτω από την καρδιά της»)
 ● **Κάθε αλλαγή, όσο επίπονη και αν είναι,** όσο αγώνα και αν θέλει στην αρχή, τελικά κρύβει κάτι καλό. Το ίδιο ισχύει και για τα βιβλία. Κάποιοι φοβούνται πως θα χαθούν όταν ο κόσμος «δικτυωθεί» για τα καλά. Λάθος. Το πολύ πολύ να μεταλλαχθεί μορφή τους σε ηλεκτρονική. Πράγμα καθόλου κακό, γιατί έτσι μπορεί να τη γλιτώσουν μερικά δέντρα.
 ● **Κανονικά, το βιβλίο θα έπρεπε να «γορτάζεται» κάθε μέρα.** Θεωρώ την Παγκόσμια Ημέρα Παλιού βιβλίου ένα κόκαλο που πενέται στην παραμελημένη/παρκαγκωμισμένη/περφορημένη/παραξηγημένη λογοτεχνία για παιδιά και εφήβους. Κάτι ανάλογο με την Ημέρα της Γυναίκας, του Περιβάλλοντος, του AIDS...
 Το τελευταίο βιβλίο της Βούλας Μάστορη «Ψιθουρα αγριών» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκι

5 ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

ως ξεκάθαρος ήρωες.
 ● **Το πρόβλημα καθώς μεγαλώνουμε** είναι ότι χάνουμε την περιέργειά μας για τον κόσμο γύρω μας και επικεντρωνόμαστε στους εαυτούς μας και σε ό,τι μας περιβάλλει. Δυστυχώς όμως, η λογική αυτή θεώρηση του κόσμου δεν επιτρέπει στη φαντασία και στα συναισθήματά μας να «αναπνεύσουν». Και κάποιοι εκεί αρχίζουν να προβλήματα...
 ● **Σκοπός μας δεν θα πρέπει να είναι η ανάγνωση ενός οποιουδήποτε βιβλίου,** αλλά η καλλιέργεια της αισθητικής της ανάγνωσης. Και εδώ ακριβώς καλείται να παίξει τον ρόλο του πρωταγωνιστή ο δάσκαλος.
 ● **Σημασία δεν δέχεται μέσο αλλά το μήνυμα** και να μη σταματήσει η αμφίδρομη σχέση δημιουργού-αναγνώστη. Άρα, δεν έχει καμία απολύτως σημασία αν το βιβλίο εκλείψει με την «παραδοσιακή» του μορφή, αρκεί να υπάρχουν δημιουργοί που παράγουν αξιόλογα έργα.
 Το τελευταίο βιβλίο του Φίλιππου Μανδηλάρα «Ο παππούς μάς άφησε» μόλις κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκι

● **Ποτέ δεν περίμενα ότι θα γράφω για παιδιά.** Η ιδέα μου ήρθε όταν έτυχε να συνεργαστώ για πρώτη φορά με έναν παιδικό σταθμό, όπου έκανα μαθήματα δημιουργικής γραφής σε παιδιά. Τότε μόνο αντιλήφθηκα πόσο αναπτυγμένη είναι η φαντασία τους και θέλησα να την εξερευνήσω. Ουσιαστικά, στην αρχή έγραφα εξερευνητικές τους τρόπους με τους οποίους φαντάζονται τα παιδιά τον κόσμο μου. Αυτό, πιστέψτε με, δεν είναι απλό για έναν ενήλικα.
 ● **Στη ζωή τα πράγματα δεν είναι ποτέ ξεκάθαρα.** Μπορεί να κρύβουν παγίδες ή να σε πληγώσουν. Ίσως γι' αυτό από μικρότα βιβλία που μου αρέσουν είναι αυτά που έχουν δράση, περιπέτεια και, κυρί-